

Jak si zasloužit bábovku

To takhle jednou nastala neděle a já jsem byla úplně grogy. Kdybych nebyla tak mladá, řekla bych, že mi díky starostem přibývá každý den jeden šedivý vlas. V mém věku je to však dost nepravděpodobné. V hlavě mám seznam všech úkolů, které musím ještě zvládnout. Jsou jak charakteru školního, které se tlačí do popředí a nesnesou odklad (příklady z matematiky, povinná četba, ročníková práce, výpisky z učebnice dějepisu, učení němčiny...), tak i osobního, a ty rozhodně baví víc. Abych všechno stihla, to bych snad nesměla ani spát.

Toho dne máma zrovna upekla mou oblíbenou ořechovou bábovku. Když nad tím tak přemýšlím, skoro každá buchta je moje oblíbená, ale to je jen detail. Rozhodně nejsem ale z těch, kteří se ládují bez výčitek. To jedině moje mladší sestra, které je třináct, dokáže na posezení spořádat celou tabulku Milky a ještě tvrdí, že jí sním daleko víc. No jo, ona je teď v tom rizikovém věku, kdy jsou lži normální, ačkoli podle jejího osobního rádce, Abecedy půvabu, je normální i velká chuť na sladké. Má štěstí, že je zatím hubená jako nitka, i když téměř nesportuje. Její odpolední aktivity obvykle koketují pouze s počítačem nebo mobilem. Ta se má...

Rodiče se zrovna šli projít. Rozhodla jsem se taky vylézt ven, abych pod tou hromadou učení neshnila. Střídání činností je pro efektivitu učení přece dobré, a to říká zas můj rádce. Sundám tedy ze sušáku oblečení na běhání a těším se, jak si potom budu moct dát bábovku bez výčitek. Vejdu do pokoje, kde sestřička právě trénuje na flétnu. Přísně na mě pohlédne, jako že jdu nevhod. Naznačuji jí, že také nejsem zrovna paf ze společného pokoje. Když se převlékám, samozřejmě zády k ní, má zase poznámky na mé špeky. Neříkám, že jsem úplně hubená, ale rozhodně nemám takové, jaké z nich ona dělá. Důrazně mi opakuje, abych urychleně opustila náš pokoj, protože se chce učit, což je v jejím případě výjimečné. Trochu se pousměju a hned dělá z komára velblouda. Nakonec má opět drzé řeči, ale to je vlastně taky normální, akorát někdo se dokáže víc ovládat. I když zrovna mám v rukávu jednu poznámku o nepořádku na jejím stole, zůstává nevyslovená. Říká se sice: „Na hrubý pytel hrubá záplata,“ ale já vím, že by to nemělo smysl. Každý můj argument spolehlivě otočí proti mně.

K její radosti konečně odcházím z pokoje. Před zrcadlem si vážu šátek. Sestra projde kolem s úšklebkem, ze kterého si nic nedělám. Obuju si boty a natěšená vycházím z bytu.

Venku panuje celkem příjemné počasí. Rozeběhnu se směrem k rybníku, kde sedí dvě skupinky mladých lidí. Nevšímám si jich a běžím dál. Je to osvobozující pocit, když utíkám krajinou. Musím dýchat pravidelně a zhluboka. Zrychluji a zpomaluji podle aktuálních sil, ale nezastavím se, nohy by mi ztěžkly.

Jsem v druhém kole předurčené trasy, kterou mírně pozměním, abych se vyhnula úseku podél silnice. Nechci vdechovat zapáchající výpary z aut.

Konečně přibíhám k domu rudá v obličeji a pokračuji nahoru. V rámci vtipu se snažím předstírat návrat rodičů, ale sestra je neoblomná a nenechává to jen tak. Přichází s dalšími ostrými řečmi. Opět vstoupím do „zakázané zóny“, takže se její poznámky stupňují. Nezbývá než jen sebrat věci a odejít.

Po příjemné sprše беру do ruky nůž, nevnímám okolí, a krájím měkkou bábovku. Teprve teď si ji opravdu zasloužím. Vynikající. Nervy mám obalené sladkým, a tak je nejvyšší čas, abych si šla pro další šedivý vlas ke školním záležitostem. 😊